HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה. והא דתמרי רבנן אין מטמא מתה אלא שנמצא לאחר שכיפרו שעלים תימה כיון דסכינא להו לאפילו נמצא קודם כפרה אבודה מתה אמאי נקט דווקא שנמצא לאחר שכיפרו והקריב אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה תמות ונתמורה פרק ולד מטמא (דף כג.): פריך כי האי גוונא מנן במפרישין מטמאו ומצריך והקריב אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה תמות טעמא דהקריב הא לא הקריב לא קשה למתוייהו פי' לר' אלא ולרב הונא דאמר בראשון מאחר ששניהן ראויין ואיזה מהן [שנ]זקריב יצא ידי חובתו, הוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות, כלומר אם תאבד אחת מהן תהיה חברתה תחתיה. וא"ר הושעיא המפריש ב' חטאות לאחריות מתכפר באחת מהן ושונה רועה ולמה שנינו תמות. ופרקינן כיון דסבר רב מצוה בראשון, נתברר כי מעיקרא שהמפריש השיני שבזוג שיני, לאיבוד הפרישו, לפיכך ליחיד כי האי גוונא מתה, דהא השניה היא שמתברר כי לאיבוד הופרשה, לפיכך אמרינן עלה אבודה מתה. וזו השמועה מפורשת בתמורה פרק ולד חטאת. ת"ש ר' יהודה אומר תמות [וכור] ופשוטה היא. איכא דמותיב הכי, ועוד א"ר יהודה נשפך הדם יתות המשתלח כו', בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת צבור, תנא קמא אומר רועה כי אין חטאת צבור מתה, ור' יהודה אומר תמות. סיפא פליגי בדתניא, תנא קמא סבר נשפך הדם יביא אחר וירגיל עליו ורעשהו לשם וישלח הראשון. ור' יהודה סבר הראשון כבר נדחה משעה שנשפך הדם ואין מתכפרין בדחויין, לפיכך א"ר יהודה יתות. אלא לר' יוחנן דאמר לא שנה ר' יהודה תמות אלא מפני שנדחת כמו האבודה, ומאי ועוד [הא היא] היא, קשיא. מת המשתלח אמאי תני ר' יהודה יישפך הדם כבר נתקיימה המצוה. כלומר, הגריל עליהן והשעיר של שם עשהו חטאת ואין דבר תלוי ביניהן. ושנינן כתיב יעמד חי לפני ה' לכפר. כלומר, יהיה זה עומד חי עד שיכפר זה הקרב לפני ה', ובמה מכפר, בדמו. **תנן התם** במס' שקלים פרק שיני בני העיר ששלחו שקליהן ונגנבו או אבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברין כו'. ת"ר אין עולין להן לשנה הבאה ר' יהודה אומר עולין. מאי טעמא דר' יהודה קסבר ר' יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. ואותבינן עליה אי הכי דטעמיה דר' יהודה משום דסבר חובות של שנה זו קריבות בשנה הבאה, אמאי תני ר' יהודה בפר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן יימותו, נישהינהו ונקריבינהו לשנה הבאה.

תום' ישנים (המשך)

הם לא מעכב דמוקמ לה כמתני' דתניא כתיב כפר. ואין נראה לרבינו מה שפי' שנתמה הרשתון על ידי שהגריל על חתרים (ותע"ג) ולכתוב לה ידענין יעמד מי שנרין וכו שם יכול למזוך ולכפות מן כיון שנתמה כבר. ורבינו שנמה כי היא גופה מתניתין היא כדאיתא בגמרא ופרישנין. ולא פליגי אלא בחטאת צבור, תנא קמא סבר נשפך הדם יביא אחר וירגיל עליו ורעשהו לשם וישלח הראשון. ור' יהודה סבר הראשון כבר נדחה משעה שנשפך הדם ואין מתכפרין בדחויין, לפיכך א"ר יהודה יתות. אלא לר' יוחנן דאמר לא שנה ר' יהודה תמות אלא מפני שנדחת כמו האבודה, ומאי ועוד [הא היא] היא, קשיא. מת המשתלח אמאי תני ר' יהודה יישפך הדם כבר נתקיימה המצוה. כלומר, הגריל עליהן והשעיר של שם עשהו חטאת ואין דבר תלוי ביניהן. ושנינן כתיב יעמד חי לפני ה' לכפר. כלומר, יהיה זה עומד חי עד שיכפר זה הקרב לפני ה', ובמה מכפר, בדמו. **תנן התם** במס' שקלים פרק שיני בני העיר ששלחו שקליהן ונגנבו או אבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברין כו'. ת"ר אין עולין להן לשנה הבאה ר' יהודה אומר עולין. מאי טעמא דר' יהודה קסבר ר' יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. ואותבינן עליה אי הכי דטעמיה דר' יהודה משום דסבר חובות של שנה זו קריבות בשנה הבאה, אמאי תני ר' יהודה בפר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן יימותו, נישהינהו ונקריבינהו לשנה הבאה.

תום' ישנים

הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה. והא דתמרי רבנן אין מטמא מתה אלא לרב הונא דאמר שנמצא לאחר שכיפרו שעלים תימה כיון דסכינא להו לאפילו נמצא קודם כפרה אבודה מתה אמאי נקט דווקא שנמצא לאחר שכיפרו והקריב אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה תמות ונתמורה פרק ולד מטמא (דף כג.): פריך כי האי גוונא מנן במפרישין מטמאו ומצריך והקריב אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה תמות טעמא דהקריב הא לא הקריב לא קשה למתוייהו פי' לר' אלא ולרב הונא דאמר בראשון מאחר ששניהן ראויין ואיזה מהן [שנ]זקריב יצא ידי חובתו, הוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות, כלומר אם תאבד אחת מהן תהיה חברתה תחתיה. וא"ר הושעיא המפריש ב' חטאות לאחריות מתכפר באחת מהן ושונה רועה ולמה שנינו תמות. ופרקינן כיון דסבר רב מצוה בראשון, נתברר כי מעיקרא שהמפריש השיני שבזוג שיני, לאיבוד הפרישו, לפיכך ליחיד כי האי גוונא מתה, דהא השניה היא שמתברר כי לאיבוד הופרשה, לפיכך אמרינן עלה אבודה מתה. וזו השמועה מפורשת בתמורה פרק ולד חטאת. ת"ש ר' יהודה אומר תמות [וכור] ופשוטה היא. איכא דמותיב הכי, ועוד א"ר יהודה נשפך הדם יתות המשתלח כו', בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת צבור, תנא קמא אומר רועה כי אין חטאת צבור מתה, ור' יהודה אומר תמות. סיפא פליגי בדתניא, תנא קמא סבר נשפך הדם יביא אחר וירגיל עליו ורעשהו לשם וישלח הראשון. ור' יהודה סבר הראשון כבר נדחה משעה שנשפך הדם ואין מתכפרין בדחויין, לפיכך א"ר יהודה יתות. אלא לר' יוחנן דאמר לא שנה ר' יהודה תמות אלא מפני שנדחת כמו האבודה, ומאי ועוד [הא היא] היא, קשיא. מת המשתלח אמאי תני ר' יהודה יישפך הדם כבר נתקיימה המצוה. כלומר, הגריל עליהן והשעיר של שם עשהו חטאת ואין דבר תלוי ביניהן. ושנינן כתיב יעמד חי לפני ה' לכפר. כלומר, יהיה זה עומד חי עד שיכפר זה הקרב לפני ה', ובמה מכפר, בדמו. **תנן התם** במס' שקלים פרק שיני בני העיר ששלחו שקליהן ונגנבו או אבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברין כו'. ת"ר אין עולין להן לשנה הבאה ר' יהודה אומר עולין. מאי טעמא דר' יהודה קסבר ר' יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. ואותבינן עליה אי הכי דטעמיה דר' יהודה משום דסבר חובות של שנה זו קריבות בשנה הבאה, אמאי תני ר' יהודה בפר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן יימותו, נישהינהו ונקריבינהו לשנה הבאה.

רבינו חננאל

הכל מודין ר' ורבנן, שאם נתכפר בשאינה אבודה מתה. אלא לרב דאמר שניהם ראויין להיקרב, ולמה אמר שיני שבזוג ראשון יקרב משום דשעה בראשון מאחר ששניהן ראויין ואיזה מהן [שנ]זקריב יצא ידי חובתו, הוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות, כלומר אם תאבד אחת מהן תהיה חברתה תחתיה. וא"ר הושעיא המפריש ב' חטאות לאחריות מתכפר באחת מהן ושונה רועה ולמה שנינו תמות. ופרקינן כיון דסבר רב מצוה בראשון, נתברר כי מעיקרא שהמפריש השיני שבזוג שיני, לאיבוד הפרישו, לפיכך ליחיד כי האי גוונא מתה, דהא השניה היא שמתברר כי לאיבוד הופרשה, לפיכך אמרינן עלה אבודה מתה. וזו השמועה מפורשת בתמורה פרק ולד חטאת. ת"ש ר' יהודה אומר תמות [וכור] ופשוטה היא. איכא דמותיב הכי, ועוד א"ר יהודה נשפך הדם יתות המשתלח כו', בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת צבור, תנא קמא אומר רועה כי אין חטאת צבור מתה, ור' יהודה אומר תמות. סיפא פליגי בדתניא, תנא קמא סבר נשפך הדם יביא אחר וירגיל עליו ורעשהו לשם וישלח הראשון. ור' יהודה סבר הראשון כבר נדחה משעה שנשפך הדם ואין מתכפרין בדחויין, לפיכך א"ר יהודה יתות. אלא לר' יוחנן דאמר לא שנה ר' יהודה תמות אלא מפני שנדחת כמו האבודה, ומאי ועוד [הא היא] היא, קשיא. מת המשתלח אמאי תני ר' יהודה יישפך הדם כבר נתקיימה המצוה. כלומר, הגריל עליהן והשעיר של שם עשהו חטאת ואין דבר תלוי ביניהן. ושנינן כתיב יעמד חי לפני ה' לכפר. כלומר, יהיה זה עומד חי עד שיכפר זה הקרב לפני ה', ובמה מכפר, בדמו. **תנן התם** במס' שקלים פרק שיני בני העיר ששלחו שקליהן ונגנבו או אבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברין כו'. ת"ר אין עולין להן לשנה הבאה ר' יהודה אומר עולין. מאי טעמא דר' יהודה קסבר ר' יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. ואותבינן עליה אי הכי דטעמיה דר' יהודה משום דסבר חובות של שנה זו קריבות בשנה הבאה, אמאי תני ר' יהודה בפר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן יימותו, נישהינהו ונקריבינהו לשנה הבאה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואיכא דמותיב כו' לתותיבינהו לעיל מדתנן ועוד תמר:

מוסף רש"י

הפריש שתי חטאות לאחריות. לפי שהכל יתכפר בחטאת אחת, לפיכך אם נתכפר בשאינה אבודה מתה, ואם תמצאנה שתיהן קיימות, תמות אחת מהן ותשאר השניה לנדבה, ואם תאבד אחת מהן תביא אחרת תחתיה, ומצינו שהפריש ב' חטאות לאחריות ונתכפר באחת מהן ושנינו רועה ולמה שנינו תמות, לפי שהכל יתכפר בחטאת אחת